

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Miloše Zdražila a soudců JUDr. Víta Pejška a JUDr. Lenky Knapčokové, Ph.D., ve věci žalobce [redacted] – [redacted], se sídlem [redacted], [redacted], adresa pro doručování: [redacted], se sídlem [redacted], [redacted], proti žalovanému J. [redacted] H. [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted], zastoupenému [redacted]. R. [redacted] M. [redacted], advokátem se sídlem [redacted], [redacted], [redacted], o neúčinnost kupní smlouvy, k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v [redacted] ze dne 11.12.2014, č.j. [redacted], t a k t o :

- I. Rozsudek okresního soudu se p o t v r z u j e .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud shora označeným rozsudkem určil neúčinnost kupní smlouvy uzavřené mezi Z. [redacted] H. [redacted], nar. [redacted], jako prodávajícím a žalovaným jako kupujícím, na základě níž došlo k převodu vlastnictví k nemovitým věcem specifikovaným ve výroku

rozsudku okresního soudu na žalovaného (výrok I.). Žádnému z účastníků nepřiznal okresní soud právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému bylo uloženo nahradit na nákladech státu částku 10.266,- Kč na účet Okresního soudu v [REDAKCE] (výrok III.) a zaplatit soudní poplatek ze žaloby ve výši 1.000,- Kč a z prvního odvolání žalobce ve výši 1.000,- Kč (výrok IV.).

Okresní soud rozhodoval o žalobě, kterou se žalobce domáhal neúčinnosti kupní smlouvy ze dne 10.5.2007, na základě níž převedl Z [REDAKCE] H [REDAKCE] ve prospěch žalovaného (svého syna) vlastnické právo k nemovitostem, ačkoliv byl daňovým dlužníkem. Podle názoru žalobce jednal Z [REDAKCE] H [REDAKCE] při uzavření kupní smlouvy v úmyslu zkrátit věřitele a znemožnit žalobci provést exekuci prodejem nemovitostí. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že předmětné nemovitosti koupil od svého otce za tržní cenu a nevěděl o tom, že má jeho otec nějaké dluhy.

Okresní soud dospěl ve svém prvním rozsudku ze dne 12.3.2010, č.j. [REDAKCE], k závěru, že podmínky odporovatelnosti byly splněny, žalobce má za dlužníkem vymahatelnou daňovou pohledávku z dodatečných platebních výměrů a uzavřenou kupní smlouvou došlo ke zkrácení uspokojení této žalobcovy pohledávky. Bylo na žalovaném jako na osobě blízké dlužníkovi, aby prokázal, že úmysl dlužníka zkrátit věřitele nemohl v době odporovatelného právního úkonu při vyvinutí náležité pečlivosti rozpoznat. Z provedeného dokazování okresní soud dospěl tehdy k závěru, že žalovaný jako osoba blízká dlužníku při vynaložení veškeré náležité pečlivosti nemohl rozpoznat dlužníkův úmysl zkrátit věřitele.

Rozsudkem Krajského soudu v [REDAKCE] ze dne 27.10.2010, č.j. [REDAKCE], byl rozsudek okresního soudu změněn tak, že žalobě bylo vyhověno. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že žalobce měl v době uzavření kupní smlouvy za dlužníkem pohledávku, třebaže se tato pohledávka stala vymahatelnou až později ([REDAKCE] a [REDAKCE]), a že uzavřenou kupní smlouvou došlo ke zkrácení uspokojení této žalobcovy pohledávky. Při posuzování, zda dlužník obdržel od žalovaného za převedené nemovitosti ekvivalentní plnění ([REDAKCE]), převzal odvolací soud skutkové zjištění okresního soudu, že žalovaný zaplatil svému otci kupní cenu 1.000.000,- Kč, kterou otec obratem utratil, z čehož odvolací soud dovodil s ohledem na zvláštní okolnosti případu zkrácení žalobce v možnosti uspokojení jeho pohledávky, aniž zkoumal poměr mezi kupní cenou a cenou obvyklou. Důvodem změny rozsudku okresního soudu se stalo odlišné skutkové a právní posouzení náležité péče, kterou mohl žalovaný vynaložit jako osoba blízká dlužníkovi, aby poznal úmysl dlužníka zkrátit věřitele.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání spojené s návrhem na odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. O dovolání bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.1.2013, č.j. [REDAKCE], kterým byl rozsudek odvolacího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku dovolacího soudu je uvedeno, že odvolací soud „... dovodil, že žalovaný zaplatil daňovému dlužníku za prodané nemovitosti obvyklou cenu ve výši 1.000.000,- Kč.“ Dovolací soud vycházel z předpokladu, že odvolací soud v předchozím řízení učinil citované skutkové zjištění, a proto dovodil, že pokud se daňovému dlužníku dostala za prodané nemovitosti

rovnocenná náhrada vyplacená v penězích (a žalobkyně za řízení netvrdila a neprokazovala opak), nemohlo na základě kupní smlouvy ze dne 10.5.2007 nastat zmenšení dlužníkovy majetku a tedy ani zkrácení věřitele v možnosti uspokojení jeho pohledávky. Odvolacímu soudu bylo vytknuto, že změna podoby aktiv dlužníka není důvodem odporovatelnosti právním úkonům, neboť finanční prostředky zaplacené dlužníkovi jako kupní cena představují způsobilý předmět k uspokojení pohledávky žalobce, přestože žalobce měl jen omezený časový prostor k exekučnímu postižení těchto finančních prostředků. Podle právního závěru dovolacího soudu má žalovaný povinnost strpět uspokojení pohledávky žalobce z nemovitostí, které koupil od dlužníka, pokud při koupi získal zvýhodnění, pro které se právní úkon pokládá ve smyslu § 42a občanského zákoníku za neúčinný vůči věřiteli. Vzhledem k tomu, že žalovaný žádné takové zvýhodnění nezískal, neboť za nemovitosti zaplatil (podle údajného zjištění odvolacího soudu) jejich obvyklou cenu, nemůže být kupní smlouva ze dne 10.5.2007 – bez ohledu na další okolnosti uvažované odvolacím soudem – neúčinným právním úkonem.

Dovolací soud, když rekapituloval skutkový závěr předchozího rozhodnutí odvolacího soudu, uvedl, že podle zjištění odvolacího soudu žalovaný zaplatil za nemovitosti obvyklou cenu. Takové zjištění však odvolací soud neučinil ani nemohl učinit. Okresní soud v odvoláním napadeném rozsudku v rámci hodnocení provedených důkazů nedovodil ohledně poměru mezi přijatou kupní cenou 1.000.000,- Kč a obvyklou cenou převedených nemovitostí žádné takové skutkové zjištění. Odlišné skutkové zjištění odvolacího soudu, který dokazování v tomto směru neopakoval ani nedoplňoval, pak je ze zákona vyloučeno (odvolací soud opakoval jen důkazy účastnickou výpovědí žalovaného a svědeckou výpovědí Z██████ H██████ k tvrzení žalovaného o vynaložení náležité péče). Žalobce v žalobě sice tvrdil pouze tolik, že dlužník Z██████ H██████ prodal žalovanému nemovitosti v úmyslu zkrátit věřitele a tím žalobci znemožnit úspěšně provést exekuci a prodej nemovitého majetku, ale později ještě před vyhlášením prvního rozsudku okresního soudu se výše kupní ceny ve vztahu k ceně obvyklé (tržní ceně) řešila. Při jednání dne 27.1.2010 žalovaný ve své účastnické výpovědi hovořil o znaleckém posudku na předmětné nemovitosti ke dni prodeje s odhadní cenou 2.000.000,- Kč s tím, že za tržní cenu přesto považuje částku 1.000.000,- Kč. Při jednání dne 4.3.2010 žalovaný předložil znalecký posudek znalkyně Č██████ na částku 2.533.230,- Kč ke dni převodu nemovitostí, tj. ke dni 16.5.2007 (před zhodnocením ze strany žalovaného). Tento znalecký posudek byl proveden k důkazu již v prvním prvoinstančním řízení. Dne 9.2.2011 byl však ze spisu okresním soudem vyloučen a vrácen jako příloha žalovanému (viz prázdná přílohová obálka založená na č.1. 126 spisu). Po podání dovolání nebyl do spisu opět založen a spis byl předložen dovolacímu soudu neúplný. Dovolací soud tuto část spisu nevyžádal, ačkoliv absence tohoto důkazu ve spisu vyplývala z protokolů o jednáních okresního soudu zcela zjevně.

Odvolací soud byl v dalším řízení vázán závazným právním názorem dovolacího soudu, že pokud se daňovému dlužníkovi dostala za prodané nemovitosti rovnocenná náhrada vyplacená v penězích, nemohlo na základě kupní smlouvy ze dne 10.5.2007 nastat zmenšení dlužníkovy majetku a tedy ani zkrácení věřitele v možnosti uspokojení jeho pohledávky, a to i přes všechny okolnosti, které vedly odvolací soud v předchozím jeho rozhodnutí k právnímu závěru, že žalobce byl v možnosti uspokojení své pohledávky zkrácen. Z odlišného právního

názoru dovolacího soudu, jenž je pro soudy nižších stupňů závazný, vyplynula potřeba doplnění tvrzení a důkazních návrhů žalobce, který se v tomto směru v žalobě omezil pouze na tvrzení, že dlužník Z██████ H██████ znemožnil žalobci úspěšně provést exekuci a prodej nemovitého majetku. Žalobu nelze zamítnout z důvodu, že žalobce netvrdil a neprokázal rozpor mezi kupní cenou a hodnotou převedených nemovitostí, aniž byl žalobce předtím vyzván k doplnění tvrzení a důkazů o tom, že přijatá kupní cena nedosahovala výše obvyklé ceny, když navíc bylo před okresním soudem v tomto směru vedeno dokazování znaleckým posudkem oceňujícím předmětné nemovitosti v době uzavření kupní smlouvy na 2,5 násobek sjednané kupní ceny. Rozhodnutí, kterým by pak byla žaloba zamítnuta, neboť žalobce netvrdil a neprokázal rozpor mezi kupní cenou 1.000.000,- Kč a hodnotou převedených nemovitostí, aniž by byl v tomto směru poučen dle § 118a o.s.ř., by bylo pro žalobce nepřípustně překvapivým. Protože žalobce nebyl v prvním řízení před okresním soudem vyzván k doplnění tvrzení a důkazních návrhů právě pro odlišný právní názor, když okresní soud pokládal kupní smlouvu za zkracující právní úkon bez ohledu na poměr výše přijaté kupní ceny k hodnotě převedených nemovitostí, představovalo porušení § 118a o.s.ř. soudem prvního stupně vadu řízení (§ 213b odst. 2 o.s.ř.), pro kterou nezbylo než rozsudek okresního soudu usnesením odvolacího soudu ze dne 27.3.2013, č.j. ██████████, zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Okresní soud vyzval usnesením ze dne 7.5.2013 žalobce k tomu, aby ve stanovené lhůtě doplnil svá tvrzení a důkazní návrhy k rozporu mezi kupní cenou a hodnotou převedených nemovitých věcí v době uzavření kupní smlouvy. Žalobce jednak založil opět do spisu znalecký posudek č. 2549/72/07 vypracovaný E██████ Č██████ dne 18.10.2007 pro potřeby výpočtu daně z převodu nemovitostí na částku ve výši 2,5 násobku kupní ceny, který byl proveden k důkazu již v prvním řízení před okresním soudem. Dále žalobce navrhl provedení důkazu výsledkem E██████ Č██████, ze kterého soud zjistil, že cena ve výši 2.533.230,- Kč je zjištěná cena předmětných nemovitých věcí podle cenových předpisů a stavu nemovitých věcí ke dni převodu vlastnictví, tj. ke dni 16.5.2007, s tím, že k pozdějším úpravám nebylo přihlíženo a tržní cena byla spíše vyšší, nikoliv nižší. Soudem ustanovená znalkyně A██████ M██████ poté vypracovala znalecký posudek č. 1789/2014 ze dne 2.6.2014, ve kterém dospěla k obvyklé ceně převedených nemovitostí ke dni 10.5.2007 ve výši 1.300.000,- Kč a ke dni 18.10.2007 (s přihlédnutím k provedeným stavebním úpravám) ve výši 1.500.000,- Kč. Okresní soud z toho dovodil, že žalovaný nezaplatil dlužníkovi rovnocennou náhradu za převedené nemovité věci a dlužník neobdržel ekvivalentní plnění, došlo proto na základě předmětné kupní smlouvy ke zmenšení dlužníkova majetku a ke zkrácení věřitele v možnosti uspokojení jeho pohledávky. Okresnímu soudu proto nezbylo, než žalobě vyhovět.

Proti rozsudku okresního soudu podal včas odvolání žalovaný. Namítal, že žalobce nebyl zkrácen v možnosti uspokojení své pohledávky a že žalovaný nemohl i při náležitě pečlivosti poznat údajný úmysl dlužníka zkrátit věřitele. Nemovitost byla prodána za 1.000.000,- Kč. Pokud by žalobce nezůstal nečinný, mohl z částky 1.000.000,- Kč svoji pohledávku uspokojit, neboť pohledávka žalobce částky 1.000.000,- Kč ani zdaleka nedosahuje. Co se týká vyplacení adekvátní náhrady dlužníkovi, znalkyně dospěla k obvyklé ceně nemovitostí ve výši 1.300.000,- Kč, takže kupní cena se pohybovala v rámci tržní ceny,

kteřou nelze stanovit přesnou částkou „na korunu“, nýbrž jediné v určitém rámci. Podle názoru žalobce nerespektoval odvolací soud rozhodnutí dovolacího soudu, který v rozsudku uvedl, že žalobce byl v odvolacím řízení vyloučen dle § 205 o.s.ř. z možnosti doplnit svá tvrzení a návrhy důkazů. Žalobce vůbec netvrdil, že by se dlužníkovi nedostalo rovnocenné náhrady. Odvolací soud pak ale ve svém zrušujícím rozhodnutí v podstatě radí žalobci, jak má ve věci postupovat. Odvolací soud měl podle závazného rozhodnutí dovolacího soudu rozhodnout sám, nikoliv zrušit rozsudek okresního soudu a uvést, co má žalobce tvrdit. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek okresního soudu, popř. jej zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl, aby odvolací soud potvrdil rozsudek okresního soudu jako věcně správný.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas (§ 204 o.s.ř.), osobou k němu oprávněnou (§ 201 o.s.ř.), je přípustné (§ 202 o.s.ř.), obsahuje náležitosti dle § 205 odst. 1 o.s.ř. a odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. c/, e/, g/ o.s.ř., rozsudek z podnětu odvolání a v jeho mezích přezkoumal, když přihlížel i k důvodům v něm výslovně neuplatněným (§ 212 a § 212a o.s.ř.). Odvolání neshledal opodstatněným.

Správným označením žalobce se soudy v předchozích rozhodnutích zabývaly opakovaně. Žalobce byl v průběhu řízení ve svých podáních označován nejprve jako stát jednajícím prostřednictvím organizační složky (ČR – Finanční úřad v [redacted]), ale později i samostatně (Finanční úřad v [redacted]). Finanční úřad v [redacted] jako tehdejší organizační složka státu sice neměl právní subjektivitu, ale zákon mu přiznával způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech správy daní a v tomto rozsahu měl i procesní způsobilost (§ 19 věta za středníkem o.s.ř., § 1 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném v době zahájení tohoto řízení). Za správu daní je třeba považovat i podání odpůřčí žaloby ohledně právního úkonu, kterým bylo zkráceno uspokojení pohledávky na daních. Smyslem žaloby podle § 42a občanského zákoníku z pohledu věřitele je, aby se mohl domoci uspokojení své pohledávky i z majetku dlužníka, který mu ušel odporovatelným právním úkonem. Pro správce daně odpůřčí žaloba představuje jeden z právních nástrojů k výběru daně. Proto odvolací soud musel dovodit, že finanční úřad měl způsobilost přiznanou zákonem být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech odporovatelnosti právnímu úkonu zkracujícímu pohledávky na daních (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 2 Cdon 1738/97 přijaté do Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek jako Rc 63/1998).

Dovolací soud i přes shora uvedené skutečnosti vytknul odvolacímu soudu, že nevycházel striktně z označení žalobce v žalobě, ale rozpory v podáních žalobce v označování žalobce sebou samým v obou stupních řízení odstranil tím, že jednal se žalobcem jako s „Finančním úřadem v [redacted]“, tj. jako s územním finančním orgánem, který měl způsobilost být účastníkem tohoto soudního řízení založenou zvláštním zákonem. Odvolací soud po výtce ze strany dovolacího soudu označuje za žalobce stát jednajícím prostřednictvím organizační složky. V průběhu dovolacího řízení však došlo na straně České republiky jako žalobce, jehož právní subjektivita se nijak nezměnila, ke změně organizační složky příslušné jednat za stát,

kteřou dovolací soud ve svém rozsudku ze dne 22.1.2013 nezohlednil, a to zákonem č. 456/2011 Sb., o finanční správě ČR, kterým byly zrušeny dosavadní územní finanční orgány a byly od 1.1.2013 nahrazeny orgány finanční správy. Odvolací soud proto za příslušnou organizační složku státu označil v tomto rozhodnutí Finanční úřad pro [REDAKCE] kraj (§ 8 odst. 1, § 10 a § 19 zákona č. 456/2011 Sb.).

Žalovaný dne 14.5.2013 prostřednictvím svého zástupce oznámil okresnímu soudu převzetí zastoupení advokátem [REDAKCE]. R. [REDAKCE] M. [REDAKCE], který byl proto následně odvolacím soudem předvolán k odvolacímu jednání datovou zprávou doručenu 9.6.2015 s tím, že předvolání platí i pro zastupovaného účastníka. Protože se žalovaný ani jeho zástupce k odvolacímu jednání dne 24.8.2015 bez omluvy nedostavili, jednal odvolací soud v jejich nepřítomnosti (§ 211, § 101 odst. 3 o.s.ř.).

Odvolací soud odkazuje na předchozí skutkové závěry okresního soudu, s nimiž se ztotožnil. Co se týká obvyklé ceny převedených nemovitostí, vychází ze skutkových zjištění okresního soudu, který na základě znaleckého posudku dospěl k závěru, že obvyklá cena nemovitostí v době prodeje žalovanému nečinila sice 2.533.230,- Kč, jak vyplývalo z předchozího dokazování, ale 1.300.000,- Kč. Pro úplnost odvolací soud ještě připomíná svědeckou výpověď Z. [REDAKCE] H. [REDAKCE] dne 20.10.2010 před odvolacím soudem, kdy svědek uvedl, že za přiměřenou kupní cenu považoval částku 2.000.000,- Kč, ale syn mu tolik peněz nechtěl dát, a protože peníze nutně potřeboval, spokojil se s částkou 1.000.000,- Kč.

Kupní cena ve výši 1.000.000,- Kč představovala pouze 76% obvyklé ceny v době prodeje ve výši 1.300.000,- Kč. Nejedná se o relativně zanedbatelnou odchylku od obvyklé ceny. Tu sice nelze brát jako absolutní číslo, ale rozumná odchylka v závislosti na drobných výkyvech trhu by se měla pohybovat v rozmezí řádu jednotlivých procent (v tomto případě desetitisíců, nikoliv statisíců Kč). Žalovaný při koupi získal zvýhodnění, pro které se právní úkon pokládá ve smyslu § 42a občanského zákoníku za neúčinný vůči věřiteli.

K odvolací výhradě žalovaného, že pohledávka žalobce nedosahovala částky 1.000.000,- Kč a žalobce měl možnost uspokojení své pohledávky z kupní ceny přijaté dlužníkem, lze jen odkázat na celkovou výši pohledávky žalobce za dlužníkem v době prodeje nemovitostí žalovanému v částce 1.223.108,- Kč (souhrnně ve výzvě k zaplacení nedoplatku ze dne 25.5.2007 na č.l. 37 spisu).

K odvolací výhradě žalovaného odkazující na § 205 o.s.ř. (míněn zřejmě § 205a o.s.ř.) odvolací soud ještě dodává, že jednak sám žalovaný předložil soudu ještě před prvním rozhodnutím ve věci samé znalecký posudek na částku 2.533.230,- Kč, dále pak v odvolacím řízení žádné skutkové novoty předloženy nebyly a i kdyby byly, jednalo by se o výjimku ze zásady neúplné apelace upravenou v § 205a písm. d/ o.s.ř., neboť žalobce nebyl v prvním řízení před okresním soudem nijak vyzván podle § 118a o.s.ř. k doplnění tvrzení a důkazů o tom, v čem mělo spočívat zkrácení možnosti uspokojení jeho pohledávky. První rozsudek okresního soudu pak byl odvolacím soudem zrušen v souladu s § 213b odst. 2 o.s.ř. poté, kdy odvolací soud vázán pokynem dovolacího soudu vycházel z odlišného právního názoru na

posouzení ekvivalentnosti plnění, v důsledku čehož vyvstala potřeba doplnění tvrzení a důkazů.

Ohledně náležitě péče žalovaného jako osoby blízké poznat úmysl dlužníka zkrátit uzavřenou kupní smlouvou uspokojení pohledávky žalobce nelze dospět k jinému závěru, než že se žalovaný zeptal svého otce před ■■■. R■■■■ na důvody prodeje nemovitosti a spokojil se s důvodem, který mu otec sdělil a který spočíval v potřebě financování zakázky pro ■■■■■. Jinak žádnou z hlediska posuzované právní normy významnou aktivitu za účelem prověření majetkové situace otce žalovaný nevyvinul, přestože věděl o jeho podnikatelské činnosti a přinejmenším ve dvou případech došlo mezi nimi k obchodním stykům, z nichž jedna fakturace byla konkrétně prověřována krátce před uzavřením kupní smlouvy finančním úřadem. Žalovaný si musel být vědom, že pokud se finanční úřad zajímá o vystavené faktury, prověřuje důvodnost uplatnění daňově uznatelných výdajů nikoliv u společnosti žalovaného, nýbrž v účetnictví jeho otce, který si tuto fakturu do svého účetnictví jako výdajovou položku zařadil.

Náležitá pečlivost ve smyslu ust. § 42a odst. 2 obč. zák. předpokládá aktivitu osoby blízké dlužníku, jak odpovídá závažnosti posuzovaného odporovaného právního úkonu a projevuje se pozorností, opatrností a starostlivostí ve vztahu k okolnostem případu a úmyslu dlužníka zkrátit věřitele (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 21Cdo 2088/2000, 21Cdo 1912/2000 nebo 30Cdo 808/2004). Úspěšná obrana osoby dlužníkovi blízké spočívá nejen v jejím tvrzení, že o úmyslu dlužníka zkrátit odporovaným právním úkonem věřitele nevěděla ani nemohla vědět, ale také v tvrzení a prokázání, že vyvinula náležitou pečlivost k poznání takového úmyslu dlužníka. V tomto smyslu nepostačuje, pokud by osoba blízká odvrátila odporovatelnost právnímu úkonu tím, že se dlužníka zeptala v souvislosti s uzavřením kupní smlouvy, zda nemá dluhy. Při opačném výkladu by totiž odlišování právních úkonů uzavřených mezi dlužníkem a osobou blízkou oproti jiným případům pozbylo smyslu.

Odvolací soud ze všech shora uvedených důvodů potvrdil rozsudek okresního soudu jako věcně správný (§ 219 o.s.ř.), a to včetně výroků o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, o náhradě nákladů řízení státu a o přechodu poplatkové povinnosti, jež odpovídají výsledku řízení.

Dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. by měl žalobce právo na náhradu nákladů odvolacího řízení proti žalovanému. Protože se však tohoto práva vzdal, odvolací soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání u Okresního soudu v ■■■■■ ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu. O dovolání bude rozhodovat Nejvyšší soud ČR. Dovolání je přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž

řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Pardubicích dne 24. srpna 2015

Mgr. Miloš Zdražil v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

████████████████████